

НАША КНИГОЗБИРЛЯ

І. Верховинець

СОЦІАЛІСТИЧНЕ ГОСПОДАРСТВО ССРСР
ЯК ІНСТРУМЕНТ
РОСІЙСЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ

Ч. 8

1948

Т. Верховинець

СОЦІАЛІСТИЧНЕ ГОСПОДАРСТВО
СССР

як інструмент
РОСІЙСЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ

НАША КНИГОЗБІРНЯ

1948

48

-

З М І С Т

	Сторона
Вступ	1
I. Людність	7
II. Сільське господарство	12
III. Індустрія	22
IV. Фінанси	35
V. Історична безперервність ро- сійського імперіялізму	40

ВСТУП.

Недавно Союз Советських Соціалістичних Республік святкував 30-ти ліття Жовтневої революції. 30 літ, це одна третина сторіччя, життява ера одного покоління, що є достатнім відривком часу для відмічення характеристикних прикмет першого в світі державного соціалістичного твору, що називається: Союз Советських Соціалістичних Республік.

Конкретним питанням може бути одне: що мала дати, а що дала народам Росії і світові Жовтнева революція?

Характер кожночасної історичної епохи, її державно--правні, соціальні, філософічні та релігійні відносини, виводить марксизм від тогочасних економічних відносин. На базі тех економічно-соціальної дійсности СССР переведені будуть міркування, що являє собою СССР у відношенні до російського народу, народів союзних республік та світа.

Березнева революція в Росії, як видно з перспективи часу, була неминуча, як з погляду на існуючі політично-правні й економічно-соціальні відносини, так з уваги на ситуацію, що витворилася на третій рік війни. /Підкреслимо - Березнева революція, а не жовтневий переворот, про що буде мова нижче./

Ця революція мала розв'язати три основні проблеми:

- а/вивести народи з ненависної й неорозумілої для них війни,
- б/позитивно розв'язати національно-політичні питання,
- в/позитивно розв'язати соціально-економічні питання.

Але зараз ж в перших днів всі політичні сили Березневої революції /за винятком національних сил поневолених царською Росією народів, зокрема українського, які були кінець-кінців зламані/стали на шлях саботування цілей революції.

ції, а саме:

Замість вивести країну з війни, так званий, ліберальний і демократичний провід революції кинув і реалізував гасло "війна до переможного кінця", що закінчилося в червні 1917 р. провалом і погромом західнього російського фронту. Замість розв'язати національно-політичне питання, а саме: здійснити стримління всіх народів Росії, що хотіли творити кожний своє власне державне життя, провід революції здушив їх. Демократична Росія не визнавала права на самостійне життя жодного поневоленого народу /зокрема українського/, хоч би вони будували свої найдемократичніші держави. Доказом цього історія взаємин російського соціалістичного, демократичного і ліберального світу до України /як зрештов і до всіх поневолених Росією народів/ від березня до жовтня 1917 року.

Замість розв'язати соціально-економічні питання /головно земельне/, що було найбільш набо-ліле й пекуче, та вимагало негайного вирішення - "демократичний" провід революції відложив його до неозначеного часу, до скликання Установчих Всенародніх Зборів.

Внаслідок цього загально-революційний рух в цій Росії пішов самостійними дорогами й почав стихійно розв'язувати наболілі питання. Всі неросійські народи почали спонтанно влаштовувати власними силами своє життя, поповнюючи при цьому, щоправда, непростими помилки, але робили позитивні заходи для налагодження соціально-економічного і національно-державного життя своїх країн. Російський же нарід, без національного проводу й національної ідеї/бо його провід був соціалістичний і такої ідеї не мав/, від березня до жовтня 1917 року був фактично бездіяльний.

Російська імперія, як імперія валилася. Російський соціал-демократизм і лібералізм, що були в проводі березневої революції, не розв'я-

зали й не намагалися навіть розв'язати жодного завдання революції, бо вся російська дожовтнева демократія була великоросійською імперською й імперіялістичною: "війна до переможного кінця" і "бий мазепинцев", а війна ця від початку й до кінця була імперіялістичною.

Природно, що ця "демократія" і не могла розв'язати жодного завдання революції: кінчити війну, дати волю поневоленим народам, поліпшити соціальне положення, бо позитивне розв'язання цих питань означало розвал російської імперії. Таких же цілей російська демократія не мала й мати не могла бо вона була плоть від плоті, кров'ю від крові російського імперіялізму.

Російська "демократія" продовж березня-жовтня 1917 поборувала, як лише могла, революційно-визвольні сили, що валили російську імперію. Вона виграла час для наростання нових сил, що взяли відбудувати російську імперію в новій формі - ССРСР.

Отже російська "демократія" була тою першою силою, що спасала російську імперію від необхідного революційного розвалу.

Другою силою, що захищала російську імперію був російський реставраційний фронт /білогвардійщина/, який прямо намагався реставрувати /відновити/ давню царську російську імперію.

Обидві ці сили поборували національно-визвольні рухи поневолених народів і зводили на манівці цілу Березневу революцію, бо ж заперечували ті цілі, які ця революція мала. З другої сторони, - не розв'язуючи соціально-економічного питання й ведучи далі незрозумілу для мас війну /імперіялістичну, в якій маси цілком не були зацікавлені/, - підготували ідеологічний й політичний ґрунт для третьої російської сили, а саме, для більшовиків, що лише взяли владу, яка випадала з рук попередників /"валялася на вулиці" як казав Ленін/ і марши ту саму ціль, що обидві попередні сили /рятувати російську імперію/, хитрощами, обма

ном, перфідієв та зручною грою врятували імперію.

А саме: большевики піднесли гасла Березневої революції: негайний мир, самовизначення націй аж до державного відокремлення і негайні соціальні реформи.

Гаслами: "Геть війну", "Мир хатам, війна пала - цам", "Геть буржуїв", "Грабуї награбоване" большевики опанували маси, "самовизначенням аж до відокремлення" здезорієнтували національно-визвольні сили, а гаслом: "Земля селянам, фабрики робітникам, диктатура пролетаріату", - підірвали ці сили з середини. Очевидно, що ці гасла кинули большевики з тактичних мотивів, не думали їх здійснювати й не здійснювали. Але в той час ці гасла /зрештою в більшості гасла Березневої революції/ були прямиливі масам, маси пішли за ними і в висліді большевики перемогли, російська імперія була врятована, тим разом під новим назвою - СССР.

Так стався большевицький жовтневий переворот, бо ж большевики властиво лише підібрали владу, яка "валялася на вулиці", а цілі, які здійснювали й здійснюють большевики - /інша річ гасла, вони були кинуті большевиками для обману/, - це контрреволюція до цілей Березневої революції.

Жовтнева революція, ставши дійсністю, дала початок побудові соціалістичного устрою в межах б. Росії. Вихідним законом для нового суспільно-економічного устрою грядучого СССР був декрет II-го З'їзду Рад з дня 26. жовтня 1917.р. на підставі якого вся земля, ліси, земні скарби і води переходять на власність всього народу.

VII. партійний З'їзд, з дня 6. березня 1918 р., зобов'язав партію большевиків організувати народне господарство на соціалістичних принципах. V. конгрес Рад, з дня 4. VII. 1918.р., затвердив першу радянську конституцію РСФСР, в якій два вище згадані рішення знайшли своє законне оформлення.

Комуністична партія більшовиків, ідучи за дорученням VII. партійного З'їзду, приступила до реалізації прийнятого в основу своєї програми марксистського соціалізму.

Але марксизм, окрім повної системи критики тогочасного капіталістичного господарського устрою, повної теорії соціалістичного господарського ладу не дав. Марксизм не являв собою позитивної соціалістичної науки. Практичним завданням, яке Маркс поставив, було zorganizувати одноцілого міжнародного робітничого фронту для міжнародної солідарної боротьби з капіталізмом. Для соціалістичного господарства марксизм дав лише принципи, які залишали широку можливість для теоретичних міркувань і для практичного експериментування. Комуністична партія, захопивши в Жовтневій революції владу до своїх рук, опинилася в ролі їздця, що без сідла й візок сидить на бистрому коні, підкованому гострими, промисловими сентенціями марксистської діалектики, не знаючи одначе ясно, який стиль їзди, напрямок й остаточну мету йому надати. Ці моменти нез'ясованості й розбіжність поглядів в побудові соціалістичного устрою знайшли свій вияв на X. партійному З'їзді 8.ІІІ.1921.р., від якого й почалася ліквідація опозиції Троцького, Вухарина, Преображенського і інших.

На цьому ж з'їзді винесено дві важні постанови народньо-господарської натури, а саме: впровадження т.зв. "Нової Економічної Політики" та перехід з обов'язкових поставок сільського господарства на податок в натурі. Ці дві постанови являються черговим грандіозним експериментом у буканні доріг для будови нового соціалістичного ладу. Якщо коментатори ленінізму стараться надати НЕП-ові печать непересічної марксистської мудрости, то на ділі це був зворот до випробованих і засвоєних суспільством лібералістичних форм господарства, а з другої сторони неетично підступний маневр для приєднання відставчих від комунізму мас.

Ця "Нова Економічна Політика" провадилася по

1928.р., цебто по першу п'ятирічку. В міжчасі вироблено плани та переведено /1924.р./необхідну для планової господарки стабілізацію валюти. Після рівно семи років НЕП-у приступлено до реалізації п'ятирічки і тоді ССРСР, - можна би сказати, перейшов ще одну революцію, котра перед усім в секторі сільського господарства була жакдивішою й радикальнішою, як в 1917/18 році. Для переведення цієї п'ятирічки, а передусім, зв'язаної з п'ятирічкою колективізацією та т.зв.розкулачення, ЦК комуністичної партії в Москві вислав в терен 25.000 своїх вишколених, фанатично підпорядкованих директивам центра, делегатів, як не оглядаючися на місцеві відносини, з вилученням впливів Районових Комітетів, являлися на ділі ексекутивними отрядами неусенародньої революції, а революції, яку по-диктаторськи накидала масам комуністична партія та її вождь Сталін. П'ятирічка мала бути конкретним етапом побудови соціалістичного господарства. Не мала вона нічого спільного з органічним розвитком народнього господарства Росії, тому потягла за собою такі жертви, яких в найкрайніших експлуатаційних капіталістичних умовах не вдалося б ніколи вниквати.

Ця впертість, неохайність і безоглядність, а разом з тим великий успіх володарів з Кремля в формуванні соціалістичного господарства можна вяснити трьома моментами:

1. Амбіцією політбюра і Сталіна, всупереч всім недостачам теорії й безглуздим ситуаціям практики, чимскорше ринатися на один із можливих зразків соціалістичного устрою, доби піднести свій престиж серед власного суспільства, а серед кругів міжнароднього пролетаріату виправдати свої неуспіхи та якнайскорше створити в Росії базу всесвітньої революції.

2. Бажанням - поки не запізніє - захопити в свої руки неподільну владу, що є можливе тільки в централізованому по своїй натурі соціалістичному устрою.

3. Змаганням "догнати і перегнати" якнайшкоре капіталістичні країни під оглядом сільсько-господарської та велико-індустріальної продукції, щоб піднести - не оглядаючись на жертви та дійсні соціальні цілі - оборонно-ударний потенціал ССРСР, як наслідника царської Росії

Під маскою добра прагнучих мас б. Росії - Політбюро з Сталіном начолі прагнуло до цілей, які ані в добром власних трудящих, ні а конотрактивно розв'язков соціальних труднощів всесвітнього пролетаріату не мало безпосередньо ні посередньо ні чого спільного. Сталінський соціалізм здійснює передусім особисті, партійні і національно-російські цілі і в тому є його нелюдяність і неспівзвучність до міжнародного соціалізму. Змагання й цілі Сталіна та партії, як еманадії особливої російської духовості виявляється найдокладніше в перегляді процесу економічно-соціальної перебудови ССРСР як перемника царської Росії.

Зрештою духовість ця має в собі три питомі елементи:

1. російський, що характеризується великою пристрастю в кожному відношенні,
2. азійський з запереченням індивідуальної особовості для емоціонального насичення збірності,
3. американський в односторонньому переоцінюванні фізичної кількості й великості та обожанням матеріального діяння.

І. ЛЮДИНІСТЬ.

Людина з своїми індивідуальними цілями, змаганнями в світі індивідуалістичного філософічно-суспільного світогляду, являється вихідним, першим, найважливішим побудинком і рушієм кожного родного суспільного процесу /Західна Європа, Америка/.

В світі універсалістичного світогляду /ССРСР/ людина є тільки нежиттєспібною складовою частиною суспільства, функцією суспільства, яку мож-

на й годиться індивідуально й соціально так оформляти, як інтерес цього суспільства вимагає. Тому формування людини, як індивідуума та як члена суспільства в ССРСР не є залишене, як в решті сучасного світа вільній діяльності родини, класу, з якої походить, чи суспільної організації/нпр. церква/, а всеціло підпорядковане державі. У формуванні суспільства рішальним є три моменти, а саме його:

- 1/біологічна сила, як генетична база,
- 2/соціальна структура,
- 3/світоглядоморальне обличчя.

ССРСР переняв під свою кормику по царській Росії 141 мільйонів різнонаціонального населення через гру подій, в моменті його найсильнішого біологічного розвитку. І тут корінь всіх успіхів ССРСР, які для обсерваторів ССРСР являються такими наче б там діялося проти людської логіки. Не неглибока мудрість марксизму, не найгеніальніше керівництво Сталіна дали слов'янам цю ударно-експансивну силу, а їхній верхковий пункт біологічного розвитку.

Як біологічний потенціал слов'ян представляється в порівнянні з германською і романською групами білої раси, хай говорять цифри:

	<u>1818 р.</u>	<u>1910 р.</u>	<u>1930 р.</u>	<u>1960 р</u>
Германи в Європі	31.6%	34.0%	30.0%	26.9%
Романи	33.7%	24.3%	24.4%	22.3%
Слов'яни	34.7%	41.7%	45.6%	50.8%

Про біологічну вітальність слов'ян хай свідчать цифри природного приросту, а саме:

	<u>1935 р.</u>	<u>1936 р.</u>	<u>1937 р.</u>
Вел. Британ.:	3/00	2.7/00	2.5/00
Німеччина:	7.1/00	7.2/00	7.1/00
Норвегія	4.1/00	4.5/00	5.0/00
Швеція	2.1/00	2.2/00	2.3/00
Швейцарія	3.4/00	4.2/00	3.7/00

	1935 р.	1936 р.	1937 р.
Франція	0.5/00	0.3/00	0.3/00
Італія	9.4/00	8.7/00	8.7/00
Естонія	11.4/00	10.3/00	10.1/00
	1926 р.	1927 р.	1928 р.
СССР/евр./	23.5/00	25.0/00	21.9/00
в тому Укра-			
їна	22.5/00		20.9/00

Марксизм сів на доброго коня, який в своїй вітальній буйності, навіть в найбільш невідповідних морах, при безсовісному нівеченні його тіла, все ж таки дає фізично помітний рух вперед. Не можна теж погодитися із спекулятивними висловами комуністів, які кажуть, що інстинкт народних мас Росії відчув для себе найвідповіднішу форму ладу, а тим самим сучасний устрій ССРСР є еманацией народного духа. Ні! Марксизм, від свого основоположника аж до останнього реалізатора Сталіна, є твором людей не слав'янської психіки і тому чужим, паразитурчим на чужому молодечому, але життєво дуже експанзивному організмі слов'янських народів.

Не диво, що на цій базі біологічної сили слов'ян, населення ССРСР по мимо великих втрат крові в час війни і перманентної революції та помору від голоду, постійно зростало, даючи експериментаторам свіжий плястичний сирівець до соціального й світоглядного формування

Зріст населення ССРСР в мільйонах:

Року 1900.....	109.6 міл.	Року 1926.....	147.0 мї
" 1914.....	139.3 "	" 1929.....	154.3 "
" 1917.....	141.7 "	" 1933.....	169.2 "
" 1920.....	134.3 "	" 1939.....	170.5 "
" 1922.....	131.7		

Рівночасно населення ССРСР перейшло радикальне соціальне перегрупування.

Ріст міського населення в ССР.

міське населення в %	
Року 1900.	12.8
" 1914.	17.7
" 1917.	19.6
" 1920.	15.0
" 1922.	16.2
Року 1926.	17.9
" 1929.	17.9
" 1933.	24.0
" 1937.	25.0
" 1939.	32.8

В 1939 році соціальна структура населення ССР представлялася, як нижче слідує:

Робітники міста і села	54,566.300
Урядовці	29,738.500
Колгоспники	75,616.400
Одноосібники	3,018.000
Ремісники організ. в артїл.	3,888.400
" неорганіз. "	1,396.200
Неокреслені групи	1,235.300
Незаяті	60.000
Р а з о м	169,519.100

З останньої таблиці бачимо, що більшовикам під оглядом соціально-правним і соціально-економічним, вдалося суспільство перебудувати, утворивши штучні групи; зліквідувати приватно-індивідуальну незалежність своїх громадян і включити їх як функційних колективу, формованого й кермованого по рецепті кремлівських інтерпретаторів соціалізму.

В процесі соціального перегруповання суспільства ріст міського населення дав у висліді цілий ряд нових сильних людність міських осередків.

В т и с я ч а х о с і б

1897 р. 1914 р. 1926 р. 1939 р.

Москва	1097.6	1762.7	2029.4	4137.0
Ленінград	1264.9	2118.5	1690.1	3191.3
Київ	247.7	520.3	513.6	846.8
Харків	174.0	244.7	417.3	833.4
Ваку	111.9	232.2	453.3	809.3

	1897 р.	1914 р.	1926 р.	1939 р.
Горький	90.0	111.6	222.4	644.1
Одеса	403.8	-	420.9	604.2
Ташкент	155.7	271.9	323.6	585.0
Тифліс	159.5	307.3	294.0	519.2
Ростов/Д	119.5	-	308.1	510.3
Дніпропетр.	112.8	211.1	236.7	500.7

Урбанізація населення однак не є вислідом органічного сусільно-господарського розвитку, а штучним плановим осягом. Психічно прихельців міста не переформовано.

В популяційній політиці ССРСР крім тенденції створити за марксистської догмою, безкласове суспільство пробувано осягнути більші безпосередні цілі, а саме: згідно заповіді Комуністичного Маніфесту Маркса і Енгельса, комуністична партія може опертися передусім на індустриальному пролетаріаті, як на своїй соціальній базі. Щоб у хліборобській країні закріпити владу комуністичної партії, повинна кількість пролетаріату в якнайшоршому темпі збільшуватися. З цим і є зв'язана у р б а в і з а ц і я суспільства ССРСР, себто пересунення до міських та індустриальних осередків селян, як робітників, а тим самим поширення політично-опірної бази для партії.

Друга ціль, для якої таким шорним темпом постуило соціальне перегрупування населення ССРСР - це те, що ССРСР, якщо не від самого початку, то від першої п'ятирічки прямує виразно до тотально-воєнного індустриалізованого господарства, яке вимагає нових робітничих кадрів.

Вредті, третя ціль урбанізації, це створення психологічно нового індивідуально-безвольного стандартного громадянина ССРСР, який не прив'язаний до скиби, до родини, до рідної сторони, понесе гасла пролетарської революції туди, куди йому накажуть кремлівські воходарі і згине там де зведять. Нову соціальну структуру, психічне й матеріальне спролетаривування суспільства боль-

шевики осягли.

Коли йде про світоглядovo-моральне обличчя суспільства ССРСР, то про нього найтяжче сказати, або найлегше помилитися. На цей відтинок може найзаваятіше кинулася комуністична партія. Розгромажене релігійне і родинне життя, оперте на зростаючу свободу совісти й нерозривності подружжя. Професійки знову повели акції політичного і професійного активізування своїх членів. Впроваджено в вир політичного й професійного життя молодь та жінку, поширюючи тим середовище для легких маневрувань і дешевих успіхів комуністичної партії. В заміну одержав трудовик ССРСР безглуздя стахановщини, соц-змагання, виробничі акорди, не 7 годинний робочий день, 420 хвилин ефектвної праці та 5 кв. метрів житлової площі на своїй приватній квартирі!

Все це було би неясним, нелогічним, як би не слова нпр. Обіжника Політбюра Комінтерну з дня 25. XI. 1939. р. до керівників секцій в Західній Європі в якому говориться: "Створення Радянської влади у всіх капіталістичних країнах через міжнародну революцію являється одиноким повсякденним цілям закордонної політики ССРСР". А вслід за тим слова визначного мілітаристичного теоретика ССРСР, Гусева: "Не є виключеним, що ми будемо змушені для якнайскоршого розпутання революції на заході, почати революційну війну. В тому випадку наша стратегія мусіла б носити суворо агресивний характер". Ці слова вияснюють не одну властивість соціалістичного устрою Нової Росії.

II. СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО.

Селянство ССРСР перейшло дві аграрні революції: одну надійно-радісну, другу трагічно-сумну. Першу провела народня стихія, другу висланники партії. По першій революції попалася малоземельним і без-

земельним селянам поміщицька й державна земля з поміщицьким інвентарем, без викупу, без такса нотаріальної. По другій революції в колгосп помандрувало і бувше панське і селянське добро. Мільйони вірних синів землі розсипано по сибірських тайгах, копальнях оліва, на рубках віковичних лісів та будові - страхіття російського заслання - каналів.

Село й сільське господарство бувшої Росії удостоїлося особливої уваги творців соціалістичного ладу ССРСР. Селянин, як член консервативно-національної суспільної групи, в революції й перебудові суспільного ладу ССРСР опинився в ролі сировини для цинічного, експериментального формування нового суспільства /індустріальний робітник Магнітогорська, - колгоспник/. Сільське господарство отало всеціло жертвою "ностройки" соціалістичної індустрії.

Війна, потім революція, ліквідація фільварків та кулацьких господарств, себто тих, які продукували для продажу /ринку/, знизила й управну площу, і продуктивність сільського господарства.

Посівна площа ССРСР представлялася наступно:

1913 рік	105.0	міл. гектарів
1921 "	90.3	" "
1922 "	77.7	" "
1923 "	91.7	" "
1924 "	98.1	" "
1925 "	104.3	" "

Продуктивність сільського господарства ССРСР змінювалася після стану з 1913 р., як показчик - ка 100 наступно:

1913	100	1920/21	61.1
1917	92.5	1921/22	51.0
1918	91.5	1922/23	74.6
1919	74.8		

В абсолютних цифрах управна площа змінювалася так:

Рік	Населення в мільйон.	управна площа в мільйон.га	гектар на 1 мешканця
1914	139.3	105.0	0.75
1922	131.7	77.7	0.59
1927	147.0	112.4	0.76

Нетто-продукція хлібного збіжжя в роках 1913-1929 становила:

Рік	П р о д у к ц і я		
	всього населення в мільйонах	Нетто в міль- Йонах тон	На одну о- собу в цен
1913	139.3	67.9	4.9
1921/22	134.6	32.0	2.4
1922/23	134.3	47.8	3.6
1923/24	137.4	47.3	3.4
1924/25	140.5	40.7	2.9
1925/26	143.6	63.3	4.4
1926/27	147.0	66.6	4.5
1927/28	150.6	60.6	4.0
1928/29	154.2	61.4	4.0
1938	170.5	72.2	4.2

Як бачимо з наведеної таблиці забезпечення населення хлібом проходило після першої війни дуже незадовільно і в 11 році після революції не досягло передвоєнного рівня.

Не допомогли експерименти з комунами, артілями та "фабриками збіжжя" - радгоспами. На сільсько-господарський продукт чекала індустрія і то з двойкого становища:

а/ фінансування індустрії дівізами здобутими з експорту,

б/ прохарчування наростаючих робітничих кадрів.

Ці два завдання мало виконати сільське госпo-дарство, черговість, розуміється, була така, як і тут написано: наперед фінансування, а потім шлунок робітників. Підтвердження цього находимо в творах Леніна /рос. видання т. XVIII. ст. 128, 159, 191/, де він каже: "Диктатура пролетаріату в Росії принесла володівчій класі нужду й недостачі, яких історія не знала. Пролетаріят в часі грома -

днівської війни найбільше потерпів. Голод кидав людьми всьди, де тільки можна було кинутися. Робітничка кляса ще ніколи так не потерпіла, як в перших роках своєї диктатури."

Коштом голодування та голодної смерти мільйонів своїх громадян будовано індустрій. Перше устаткування промислу та спеціалісти були спроваджені в закордону.

Народний дохід в 1921 р. складався з таких статей:

Сільське господарство, рибальство, польвання та деревне господарство	5.575	мл.	рубл.
Тяжка індустрія	810	"	"
Легка "	371	"	"
Вудівельне господарство	245	"	"
Транспорт	305	"	"
Торгівля	606	"	"
Р а в о м	<hr/>		
	7.912	мл.	рубл.

Біля 70% народнього доходу давало сільське господарство, і на нього впав весь тягар фінансування "соціалістичної" індустрії. Але ця продукція була неvistарчальна! Крім низької продуктивності сільського господарства, тяжким до переведення, а важним для реалізування індустріялізаційної господарської політики, була справа зосередження відповідних кількостей сільсько-господарської продукції в державних заготівельних магазинах, коли село недоїдало та в індустріялізації не знаходило для себе інтересу.

Нпр. 1926 р. на 662.5 мл. центнерів чистого збору хлібного збіжжя на державні заготівлі пішло 117.8 мл. центн. себто 17.8%

З наростарчими вимогами на прохарчування індустріяльних осередків та на здобуття девіз для індустріялізації, наростали й вимоги до сільського господарства. І тут лежить таямниця його безприкладного експериментування та насильної колективізації сільського господарства за зравами Сталіна. Не бажання дати сільському гос-

подарству найвідповіднішу соціалістичну форму організаційну промовляли за темпом і характером сталінської колективізації, а потреби запланованої індустриалізації та опертого на ній тотально-воєнного народнього господарства.

До часу першої п'ятирічки, себто до часу заки почалося пляново-воєнне господарвання в ССРСР, комуністична партія виявляла ще дещо доброї волі в шуканні відповідної, соціалістичної організаційної форми для сільсько-господарського виробництва. Доказом на це хай послужать статистичні дані з РСФСР, де поруч себе існують, крім одноосібників такі соціалістичні форми господарства:

Рік	Комуни	Артілі	Кооперативи обробки землі	Разом
1918	975	604	-	1579
1919	1949	3600	615	6164
1920	1869	7690	867	10426
1921	3091	10130	2489	15710

Ще докладніше організаційні тенденції сільського господарства показує наступна таблиця:

Рік	Комуни	Артілі	кооперативи обробки землі	Разом
XII. 1921	3120	10165	2534	15819
XII. 1925	1266	6342	3124	10732
VI. 1927	1078	5601	4627	11306
VI. 1928	1390	7516	12071	20977
VI. 1929	2935	13123	22402	28460

З неї видно вагання в комунарній і артільній формі сільського господарства, а органічний, в останньому році рапідний ріст кооперативної форми.

Цей зріст кооперативної форми сільсько-господарського виробництва був тому, що артільник і член товариства спільної обробки землі /кооперативи/ обкладалися податком на одних і тих засадах

тоді, коли з одноосібника дерли три шкури. Отже селянин, не маючи можливостей вести власне, індивідуальне господарство, вибрав кооперативу, яка була для нього меншим злом від артілі. Не відповідала однак ця форма партії, бо кооператива форма залігала за членами широкі самоуправні права. Комуністична партія сягнула по форму, в якій інгеренція її є майже необмежена, а роля селянина зводиться до фільварочного робітника, зв'язаного дисциплінарними застереженнями, яких не знає жодне соціальне законодавство світа. Той формов є колективна артіль, при якій всі засоби виробництва усупільнюються.

Для побудови тотально-воєнного централістичного господарства, Сталін вибрав цю форму як найвідповіднішу. Серед чотирьох напрямних точок першої п'ятирічки намічених Сталіном, а саме:

- 1/ будова власної воєної індустрії,
- 2/ господарське унезалежнення від закордону /автаркія/,
- 3/ удержавлення індустрії,
- 4/ колективізація сільського господарства, -

Колективізація являлася головним і найбільш невідкладним питанням. Приступлено до неї без огляду на поставу суспільства, думку теоретиків соціалістичного господарства та на практичні висліди. Бажання обезвласнити хлібороба й підкорити тотально всю сільсько-господарську продукцію під розпорядження партії, яка готується до виступу на світовій арені, були поштовхом до найбільш негуманної, асоціальної акції, яку коли-будь записала історія.

Сталін у формуванні соціалістичного /воєнного/ сільського господарства поставив такі чергові завдання:

- 1/ продуктивність сільського господарства,
- 2/ розподіл сільсько-господарської продукції за потребами соціалістичного будівництва /воєнної автаркії/,
- 3/ колгосп, як форма організаційна, що дає гарантії переведення тих двох перших зав-

дань.

Людина-хлібороб з своєю особливим традиційною духовою структурою не була взята під увагу, а потрактована неначе механічний фактор продукції.

25.000 вишколених членів партії виїхало в райони і села ССРСР, щоб прискіпити темпо колективізації та розкуркулення. Мільйони арештів, розстрілів, вивозів в тайгу і колективізація дала такі показники сколективізування:

Р і к	С е л я н с ь к и х д в о р і в			
	загалом	одноосібники		сколективіз.
		в	1 0 0 0	
1928	24.989	24.573	416	1.7
1929	25.469	24.462	1.007	3.9
1930	25.725	19.727	5.998	23.6
1931	24.705	11.672	13.033	52.7
1932	24.346	9.428	14.918	61.5
1933	23.259	8.001	15.258	65.6
1934	22.012	6.295	15.717	71.4
1935	20.835	3.500	17.334	83.2
1936	20.385	1.936	18.448	90.5
1937	19.892	1.392	18.499	93.0
1938	20.152	1.309	18.842	93.6

Справді, із зростом колективізації посівна площа зростає; зростає площа управи хлібного збіжжя, та дуже поважно зростає площа управи технічних культур. Цей зріст одначе є зглядним осягом, бо продукційний потенціал сільського господарства знизився. В катастрофальних розмірах знизилася цифра тваринництва, без якого не може бути мови про високі урожаї та без якого база прохарчування населення кальорично знижується майже в геометричній прогресії. Крім цього вказує таблиця розподілу урожаїв хлібного збіжжя на особу, що дійсно продукція в тому відношенні

де не дорівняла передвоєнній продукції.

Наступні таблиці це ілюструють:

Рік	загалом в м і л ь о н а х	У п р а в н а п л о щ а	
		хлібн.збіжжя	техн.культури г е к т а р і в.
1913	105.0	94.4	4.5
1922	77.7	66.2	4.0
1928	113.0	92.2	8.6
1929	118.0	95.6	8.8
1930	127.2	101.8	10.5
1931	136.3	104.4	14.0
1932	134.4	99.7	14.9
1933	129.7	101.6	11.9
1934	131.4	104.7	10.7
1935	132.8	103.4	10.6
1936	133.8	102.4	10.8
1937	135.3	104.4	11.2
1938	136.9	102.4	11.0

Рік	нвселення в м і л ь о н а х.	нетто збір.хл.збіж., в м і л ь о н а х т о н	на 1 особ. в ц е н т н.
-----	---------------------------------	---	----------------------------

1913	139.3	67.9	4.9
1921/22	134.6	32.0	2.4
1922/23	134.3	47.8	3.6
1923/24	137.4	47.3	3.4
1924/25	140.5	40.7	2.9
1925/26	143.6	63.3	4.4
1926/27	147.0	66.2	4.5
1927/28	150.6	60.6	4.0
1928/29	154.2	61.4	4.0
1938	170.5	72.2	4.2

Розвиток тваринництва.

Р і к	коні в м і л ь	худоба Й о н а х	вівці ш т у к	кози ш т у к	свині
1929	34.0	68.1	147.2		20.9
1930	30.2	52.5	108.8		13.6
1931	26.2	47.9	77.7		14.4
1932	19.6	40.7	52.1		11.6
1933	16.6	38.6	50.6		12.2

Колективізація, не була почата з інтенції органічного, економічно-соціального розвитку села, а з потреб автаркістичної, воєнно-індустріальної господарки. І селові нічого вона не дала.

Збільшення площі управи технічних культур, що не є зв'язане з пляном індустріалізації й для сільського господарства, крім контрактного зобов'язання нічого не палє. Плянунання й диспозиція урожасм технічних культур в більшості належали всесорзним комісаріатам.

Щілини в сітці колгоспної виробничої системи виповнено паржавнимя мастками-радгоспами, для яких створено окремі комісаріати.

Розвиток радгоспів.

1929 р. - 1.536	радгоспів з	2,274.000	гект.земл
1933 р. - 4.208	"	"12.139.000	" "
1938 р. - 3.961	"	"12.411.000	" "

Радгоспи ці організдовано на теренах слабше залюднених, а ціль їхня крім задержання земельного резервного фонду була - продукувати під безпосереднь диспозицій державним чинником.

Про безпосередні цілі колективізації проговорився Сталін на XVIII. партійному З'їзді 1929 р., говорячи, що найважлишою прикметою колгоспної і радгоспної сільсько-господарської продукції є їхня легка ринкоздатність. От і тут вияснення такої, а не іншої організаційної форми соціалістичного сільсько-господарського виробни

цтва. Про цю легку ринковдатність колгоспів державі, навіть в роки неурожаю каже нам наступна таблиця:

Джерело заготівлі державного збіжжя в %

	1929/30	1933/34	1937/38
Радгоспи	2.4	9.2	12.9
Колгоспи	9.2	74.3	81.2
Одноосібники	73.9	9.9	
Мірчук в млинах	14.3	6.6	5.9

Від сколективізованої селянської маси легше витягнути кількість збіжжя заплановану і потрібну, нпр. для підкуплення чужинецького спеціаліста, на підсичення страйку чи виборів в будь-якій капіталістичній країні /Франція 1946 р./, або на покращення модернізації Червоної Армії, чим від одноосібника. В тому вся вартість для Кремля нової соціалістичної форми сільсько-господарського виробництва.

Диспонування колгоспних продуктів тим легше, що головою колгоспу є по звичаю член або кандидат партії, запропонований до вибору колгоспникам. Цілий господарський план затверджує та контролює його виконання Районний Комітет. Пересічний колгоспник /навіть, якби був таким ризикантом і протиставився планові, на ділі зробленому Районним Комітетом/ то не розпоряджається потрібними відомостями для узасаднення критики виробництва колгоспу розміром кількох тисяч гектарів землі. Тому фактичне керування залишається за Районним Комітетом.

Не надто тяжко воно керувати й добитися певних мінімальних успіхів, не зважаючи на неохочість колгоспного загалу, коли видано урядом такі постанови:

1. Від 27. травня 1939, на підставі якої кожний працездатний колгоспник є зобов'язаний виробити в році щонайменше 60-100 трудоднів, інакше виключається його з колгоспу і забирається його садibu.
2. Від 1. серпня 1940, на підставі якої праця в час жнив зобов'язує кожного колгоспника від 5 год.

ранку до заходу сонця.

Створено державні лятифундії, обслуговувані невилітливою працею. Селянський стан та традиційна родинна власність впали жертвою молоха міжнародної революції та російського 300-літнього перманентного імперіалізму.

III. ІНДУСТРІЯ.

Російський комунізм прибирає такі форми, які дають йому найбільшу мобілізаційну готовість. Під кутом мобілізаційної готовості переведено соціалізацію сільського господарства, під таким же кутом організовано індустрію.

В час НЕП-у хоч і допущено приватну ініціативу й капітал до участі в народньому господарстві ССРСР, але "командні вершини" господарства /тяжка індустрія, банківництво, транспорт і ін./ залишено всеціло за державою. Для тотального й централізованого кермування народнім господарством ССРСР створено 1921 р. Госплан, який займався плануванням

На відтинку індустрії планування щодо організаційних форм, як і щодо теренового розположення не натрапляло на ніякі труднощі і спротив крім критики економістів-теоретиків. Труднощі показали тільки в фінансуванні, справному технічному обладженні та в кадрах.

Фактична соціалістична індустріалізація ССРСР почалася з моментом першої п'ятирічки, якої гаслом було: "Догнати і перегнати передові капіталістичні країни". Не була це тільки голословна фраза а заклик глибокого політичного змісту. Своєчасний комісар народньої оборони, Фрунзе казав: "Чи можемо ми взагалі наші військові завдання лише в межах нашого Союзу розглядати? Розуміється, ні, бо ми то того, що перед нашим Союзом внутрі стоять серйозні військові завдання, то вони є тісно зв'язані з завданнями нашого Союзу, з світовою революцією. Це торкається передусім проблеми організації світової Червоної Армії".

В аспекті таких завдань надавано теж і індустрії відповідних форм та темпа розвитку.

Значення і цілі які надавала індустріалізація ССРСР комуністична партія будуть проглядними, коли розглянеться її під оглядом насильного підвищування виробничого потенціалу, географічного розположення та фінансових і моральних витрат на неї.

Царська Росія мала чотири індустріальні осередки, а саме: а/петроградський, б/московський, в/український /донецький/ і г/польський/лодзький/.

Брутто-продукція царської індустрії та число робітників представлялися так:

Р і к	Брутто-продукція в мільйон.рублів	число робітників в тисячах
1913	8.431	2.592
1914	8.429	2.660
1915	8.656	2.635
1916	9.220	2.929
1917	6.380	2.596

Добування основних сировин окреслюється кількостями в тисячах тон:

Р і к	Нафта	Кам'яч, вугіл.	зал.чавун
1913	9.543	28.870	4.207
1914	9.024	31.915	4.082
1915	9.324	31.430	3.685
1916	9.876	34.514	3.814
1917	8.711	31.145	3.023

З моментом вибуху Жовтневої революції та в нермих роках радянської влади індустріальна продукція спадає до катастрофально низького рівня.

Вартість брутто-продукції і число зайнятих в той час робітників показує наступна таблиця:

Р і к	мільйон.цар.рублів	робітник.в тис.
1918	2.160	2.011
1919	955	1.335
1920	818	1.223
1920/21	1.080	1.195
1921/22	1.435	1.118

Добування основних сировин індустрії було наступне в тисячах тон:

Р і к	нафта	кам'ян.вугіл.	зал.чавун
1918	3.638	12.958	515
1919	4.437	9.238	113
1920	3.837	8.483	115
1921	4.031	9.823	116
1922	4.912	10.375	188

Перші роки радянської влади привели советську індустрію до упадку. Голод в містах, упадок виробничої дисципліни, недостача відповідного керівництва були причиною цього явища. Дійсність соціалістичного будівництва була найяскравішим аргументом проти себе. Шойно відступлення від догм соціалізму, впровадження Нової Економічної Політики принесло певну поправу становища. Багато фанатиків соціалізму новий курс господарської політики прийняло як зраду соціалізму, як залишення зайнятих позицій. На ділі це було тільки полегшення смертельних обіймів російського соціалізму на організмі суспільства, щоб жертва дещо відпочила й дала себе краще пізнати та, щоб вдруге пупкіше й доцільніше захопити її в свої паразитні кігті.

В час НЕП-у вартість індустриальної продукції число робітників та добування основних сировин зростає і навіть перевищує довоєнний стан, як це бачимо з нижче поданої таблиці:

Р-ч к	Вартість бруто-продук. в мільйон.кар.рубл.	Число робіт. в тисячах
1923/24	4.044	1.574
1924/25	5.650	1.966
1925/26	7.582	2.394
1926/27	8.763	2.577
1927/28	10.083	2.865

Рік	Нафта в мільйонах тон	Кам'янь.вугіл. в мільйонах тон	Зал.чавун
1923/24	6.065	16.189	661
1924/25	7.185	16.613	1.192
1925/26	8.525	25.586	2.203
1926/27	10.437	32.180	2.964
1927/28	11.600	36.130	3.328

На скріпленій, підступно побудженою приватною ініціативою, господарській базі НЕП-у запланував Сталін свою першу й чергову п'ятирічку соціалістичної індустріалізації, яка своїм найбільшим завданням мала:

1. Дати матеріал на 2.000 миль укріплень
2. Зброю для 3 мільйонів постійної армії
3. Виряд для 3-кратно збільшеного летунства.

/Домагання Сталіна на партійному Конгресі 8.XII. 1936 р./.

Під тиском п'ятирічок, які деякі економісти окреслюють як перманентну війну партії з суспільством, партія - жертвою мільйонів власних громадян - виграла цю війну, досягнувши нечувані досі в Росії показники продукції:

	1932	1937	1940	1942
Нафта /мільйон.тон/	22.3	30.5	34.2	54.0
Кам.вугілля	64.3	127.3	164.7	243.0
Чавун /мільйон.тон/	6.7	14.5	14.9	22.0

Та досягнення ці є витягнені 20-ти річних невільничих праць 170 мільйонів населення, коштом занедбання всієї ужиткової індустрії. збільшення в порівнанні до царської Росії й до інших капіталістичних держав капітет большевицького державного народнього господарства в великій мірі є вислідом культурного спрIMITивізування, знівельвання індивідуальних потреб, якого в історії жодна система, ні жодний уряд не перевели.

Проф. Менделєєв Д. в 1906 році обчислив, що в Росії /в межах ССРСР/, при нормальному зрості населення, в 1940 році повинно бути 220 мільйонів людей, в дійсності в останньому році перед війною /1939/ було лише 170 мільйонів. Отже "грандіозний"

успіх індустріалізації був досягнутий не лише коштом закріпачення, поневолення, ожебраччя і культурного спрimitивізування та матеріальної руйни власних громадян, але теж й коштом жертви 50 мільйонів населення ССРСР /в першу чергу поневолених народів, головно українсько-го/. Кривава це була ціна.

Вартість бруто-продукції індустрії в мільярдах рублів /курс 1926/ 27% зростала наступно:

Р і к	1927/28	13.3	мільярдів рублів
"	1932	43.3	" "
"	1937	95.5	" "
"	1940	137.5	" "
"	1942	184.0	" "

Коефіцієнт зросту продукції поодиноких основних ділянок індустрії:

	1927/28-1937	1913-1937
Текстиль	1.1	2.1
Нафта	2.6	3.2
Кам.вугілля	3.5	4.4
Чавун	4.4	3.5
Залізні вироби	13.8	25.0

вказувть нам найкраще, які цілі на увазі мали соціалістичні п'ятирічки Сталіна. Можна б зробити замітку, що кинення всієї індустрії для досягнення можливо найвищого воєнно-спроможного потенціалу ССРСР було конечністю протиставитися зброєнням інших країн, що у 1941 р. з агресією Німеччини зовсім виправдалися. Що Німеччина агресивні апетити в усіх напрямках Європейського континенту мала, то це факт. Але в час плянування першої п'ятирічки Німеччина не представляла мілітарної загрози, а комуністична партія з'єднувала під своїми прапорами мільйони незадоволені німців. Цей шанс, на початок добути для себе Німеччину шляхом революції підсиленої морально й матеріально Москвою, мав не малий вплив на тем соціалістичного будівництва. Ці замір Москви побудили й прискіпили німецький націонал-соціалізм та його агресію на схід, до певної міри

запобігчу.

Залізо й вугілля стали божищем п'ятирічки в індустрії, як трактор божищем п'ятирічки в сільському господарстві. Який добувальний потенціал тих двох основних сировин в ССРСР за час двох перших п'ятирічок в порівнянні з капіталістичними великодержавами, вказує таблиця, нижче наведена:

Р і к ССРСР, Німеч. Франц. В.Брит. П.Амер.Япон.

	<u>В у г і л л я в м і л ь й о н а х т о н</u>					
1929	41.8	177.0	53.8	262.0	552.3	34.3
1937	122.6	184.5	44.3	244.3	448.3	45.3
1938	132.9	186.2	46.5	230.7	355.3	53.0

	<u>Ч а в у н в м і л ь й о н а х т о н</u>					
1929	4.3	15.3	10.4	7.6	42.6	1.1
1937	14.5	16.0	7.9	8.6	37.7	2.6
1938	14.7	18.6	6.0	6.9	19.5	-

Індекс росту всієї індустрії

1929	100	100	100	100	100	100
1937	372.0	117.2	81.9	123.6	102.7	168
1938	413.0	126.2	76.1	115.5	80.0	174.7

У цифрах зглядних зробив ССРСР гігантні поступки, але в безоглядних цифрах лишався позаду інших держав, а то передусім Північ.Америци.

В жуванні доріг і засобів, щоб "догнати і перегнати" капіталістичні країни в поступі індустріалізації, радянські дослідники кинулися за розшуками нових покладів чорної сировини.

Поруч мало помітного Московського басейну, Донецький басейн був базов першорядного значення, як з огляду на якість сировини, так і з огляду на своє географічне положення. В 1927/28 році: Донецький басейн давав 27.26 мільйонів тон вугілля, на 35.40 міль.тон всесовязного добування, себто 77%. Московський басейн дав тільки 1.18 міль.тон, себто 3.3%.

Чавуну, з європейської частини ССРСР, давала

тільки Україна. В 1927/28 на 3.283 міль. тон
всесорної продукції Україна давала 2.361 міль.
тон, себто 72.8%

Ці кількісні справи для кількісно високо-
аспіруючої радянської індустрії були недостат-
ні, а й географічно, супроти нових методів вій-
ни, недовідно положені. Дослідні сонди радянсь-
ких геологів наполегливо обслідували Азійську
частину ССРСР, а передусім Урал та Далекий Схід.
Ці розшуки крім безпосередньо господарських ці-
лей - дати індустрії нові резерви сировини, ма-
ли ще й інші цілі, а саме:

1. Оборонні. Базу-ядро індустрії перенести
в географічний центр ССРСР.

Організаційні. В первісних соціально-госпо-
дарських умовах зауральської Росії легше пляну-
вати ефективні гіганти соціалістичної індустрії.

3. Колоніально-військові. Для східньо-азійсь-
ких форпостів ССРСР дати ближче збройну базу:

4. Колоніально-господарські. Підтягнути про-
мисл ближче Китаю, щоб вигідним постачанням Йо-
го пів - а опісля фабрикатами успішніше конкуру-
вати з далеко віддаленою американською індустрі-
єю, і тим самим здобути господарську, а згодом
і політичну гегемонію над жовтими народами Азії

У висліді переведених розшуків, оцінено при-
пась ССРСР:

у вугіллі на 63.817 мільйонів тон

у залізній руді на 2.651 міль.тон

у нафті на 8.636 " "

Постали нові райони індустрії поруч Донецького,
Уральського та Кузнєцького. Участь їх в доставі
чорної сировини для індустрії ССРСР зростає з ро-
ку на рік. З планувань видно, що плановики соці-
алістичної індустрії хотіли б її по змозі якнай-

більше оперти на зауральській сировині. Ця тенденція виявляється побоюванням Кремля, що індустрія Донецького басейну в наслідок географічного положення близько кордонів та в оточенні неросійського населення, могла б на випадок війни дуже скоро й успішно бути їм з рук вибита. Так воно й сталося в час німецького походу на схід.

Добування вугілля в ССР в абсолютних кількостях і відсотках представляється наступно:

Р а й о н	1927/28		1932		1934	
	Міл.тон	%	міл.тон	%	міл.тон	%
У С С Р	85.40	100	64.33	100	93.699	100
Донбас	27.26	77.0	43.85	68.2	54.444	58.1
Кузбас	2.46	7.0	7.04	10.9	11.875	12.7
Караганда	-	-	0.72	1.1	1.952	2.1
Урал	2.00	5.6	3.11	4.8	5.508	5.9
Серед.Азія	0.23	0.6	0.72	1.1	1.018	1.1
Схід.Сибір	1.91	5.4	2.18	3.4	3.465	3.7
Далекий Схід	-	-	1.97	3.1	3.037	3.2
Москов.басейн	1.18	3.3	2.85	4.4	4.906	5.2

За планом на 1935 р. всієї продукції мало бути 112.200 міл.тон, в тому Донбас: 61.575 міл.тон або 54.9%, Кузбас: 14.400 міл.тон, або 12.8%, Урал: 7.700 міл.тон, або 3.9%.

За планом на 1937 р. мало бути всієї продукції 152.50 міл.тон, в тому Донбас: 80.00 міл.тон, або 52.5%, Кузбас - 20.00 міл.тон, або 13.1%, Урал 13.00 міл.тон, або 8.5%.

З наведених вище цифр бачимо, що поруч форсування в загальному добуванні вугілля, спеціально форсується Урал та Кузбас, попри дуже тяжких кліматичних, жарчевих та транспортних умов.

Подібно справа в з'явуном:

	1927/28		1932		1934	
	міл.тон	%	міл.тон	%	міл.тон	%
С С С Р	3,283	100	6.206	100	10.440	100
Україна й						
Крим	2.361	72.8	4.340	69.4	6.672	63.
Урал	687	21.1	1.256	20.2	2.375	22.
Сибір	60	9.2	250	4.1	855	8.

За пляном на 1935 р. вся продукція чавуну мала вносити 12.500 міл.тон. В тому Україна: 8.160 міл.тон, або 62.5%, Урал 2.522 міл.тон, або 20.2%, Сибір 1.255 міл.тон, або 10.0%

За пляном на 1937 р. вся продукція чавуну мала вносити 16.000 міл.тон. В тому Україна: 9.500 міл.тон, або 59.2%, Урал: 2.990 міл.тон, або 24.8%, Сибір: 1.300 міл.тон, або 7.7%.

З того виходить, що ССРСР ще до часу німецького походу на схід, велику частину свого велико-індустріального потенціалу перекинув за Урал. Звідомлення очевидців, за якими відбудова Донецько-басейнської індустрії зараз іде тільки поверхово підтверджують, що ССРСР має в пляні цілу свою вагу індустрій перекинути за Урал. Потреба перекинення воєнної індустрії за Урал була офіційно проголошена Сталіним на 3'їзді 8.грудня 1936 р.

Відомим є, що ССРСР мав до війни 1939 р. три головні центри воєнної індустрії, а саме:

1. Тула - Москва - Свердловськ - Орськ, де продукувалася зброя для початкової фази війни в Європі, та звідки йшла теж зброя до Іспанії в час громадянської війни.

2. Над Тихим Океаном: Владивосток, Хабаровськ, Ніколаєвськ, де продукується зброя для китайського "ринку"

3. Урал-Лена.

Важка індустрія 1932 рік:

Запляновано продукції вартості 18 мільярдів рублів - виконано вартості 23 мільярдів рублів, 27% пе-

ревиконання плану.

Ужиткова індустрія 1932 рік:

Заплановано продукції вартості 25 мільярдів рублів, - виконано вартості 20 мільярдів, 20% недо-виконано плану.

Важка індустрія 1937 рік:

Заплановано продукції вартості 45 мільярдів рублів, - виконано вартості 55 мільярдів рублів, 20% перевиконання плану.

Ужиткова індустрія 1937 рік:

Заплановано продукції вартості 48 мільярдів рублів, - виконано на 40 мільярдів, 20% недовикона-но плану.

І так, продовж всіх п'ятірочок перевиконання планів важкої індустрії й недовиконання планів ужиткової індустрії - це на підставі офіційно публікованих цифр. А як на ділі є? Треба припускати, що розходження рішуче є ще більше, а далі, що велика частина воєнної продукції проходить під покришкою ужиткової. Врешті в плануванні взята під увагу ужиткова продукція, передусім така, яка має вплив на піднесення воєнного потенціалу ССРС.

Уральсько-Кузнєцький басейн крім великих запасів вугілля і залізної руди, які оцінюються на 20% і 75% у відношенні до запасів цілого ССРС, вказує, що 95%-усіх рудових міді, 73% цинку, 73% олова, а крім того рідкі й необхідні до продукції якісної сталі метали: нікель, манган, титан та вольфрам. Тому в планах індустріалізації ССРС від Уральсько-Кузнєцького басейну вимагається.

1. Постачання цілого ССРС якісною сталлю,
2. Постачання цілого ССРС кольорними та легкими металами,
3. Розбудови хемічної індустрії,
4. Постачання цілого ССРС улашень для металургічної хемічної індустрії, устаткувань електрифікаційних та транспортних,
5. Виключної продукції: металевих запасних частин всіх механізаційних улашень.

Ці вимоги народного господарства ССРСР від Уральсько-Кузнєцького басейну вказують не лише на тотальну і воєнну концентрацію індустрії ССРСР за Уралом, але теж на централістично-колоніальне узалежнення легкої індустрії всіх національних республік від російського центра. Уральсько-Кузнєцькому басейну, крім головної бази сировинної, організатори соціалістичного народного господарства хочуть надати т.зв. ключеве становище в відношенні до всієї індустрії сходу Європи та північно-середньої Азії. Реалізатори "справедливого" соціалістичного устрою послуговуються такою самою методою, як американський, англійський та передвоєнний німецький капіталізм, змагаючи до опанування т.зв. ключової продукції й тим самим вилучити всякі конкурентні спроби інших народів, а індустріалізацію інших країв допускати лише так далеко, як їм це буде вигідно.

Концентрація ключової продукції за Уралом, ССРСР хоче етнографічній Росії /РСФРСР/ забезпечити монополічне становище супроти інших національних республік Союзу та інших сателітів в Європі й Азії.

Ленін у своїх вченнях сказав, що не може бути і думки про соціалізм без великокапіталістичної техніки, яка базується на найновіших здобутках, і тому організація соціалістичної індустрії ССРСР має великокапіталістичний характер. Для її узасаднення кинемо три гасла невинної технічної катурі:

1. Спеціалізація,
2. Співпраця
3. Комбінація.

Спеціалізація означає концентрацію одної ділянки індустрії в районі, який розпоряджається потрібним для того рода індустрії сировиною та енергією. Становище й розвиток інших ділянок індустрії в тому районі є вповні узалежене й обмежене т.зв. для району індустрій. Для переведення цієї спеціалізації, цілий ССРСР є поділений

на райони, так би мовити, господарської доцільності.

Співпраця означає взаємоповнявання поодиноких родів індустрії того самого або сусідніх районів. Н. прим. харчева індустрія потребує постійно вимінних частин машин і хемікалів. Для того на-в'язує вимінні взаємини з дотичними машинобудівельними та хемічними фабриками власного, сусіднього або навіть далеко віддаленого району, і з ним в постійному зв'язку.

Комбінація полягає в тому, що різнородні індустрії, але родами продукції вертикально пов'язані, себто так пов'язані, що без себе взаємно не можуть продукувати, схоплюються в т. зв. комбінати. Н. пр. агнітогорська металургічна фабрика дістає залізну руду з копалень Магнітна, а вугілля з Кузнецького басейну, і разом творять Уральсько-Кузнецький Комбінат.

Форма Комбінату є наслідуванням типових великокапіталістичних концернів вертикальної побудови, себто індустрії органічно споріднених.

Ці три гасла технічно-організаційної натури не вдалося б реалізувати в заводах малого розміру і дають виправдання для концентраційно-капіталістичної організації індустрії ССРСР.

Індустрія ССРСР - не дивлячись на її великі продукційні осяги, велику здібність пристосування до послуг політичним цілям Кремля та на одностайне керівництво - має дуже багато недоліків. Недоліки ці б. посол ССРСР в Софії, Роскольников у відкритому листі до Сталіна з дня 18. III. 1941. р. між іншими закидами окреслює так:

1. Одностороння концентрація індустрії в гігантських заводах.
2. Бюрократизація виробництва.
3. Корупція адміністративного апарату.
4. Занепад ремесла, як здорової клітини якісної праці.
5. Фахово-технічна невиробленість робітництва.
6. Нечувана в іншому світі кількість нещасних

випадків.

7. Невміле, недовготне, байдуже піклування машинами та обладженням фабрик.

8. Постійні непорозуміння між технічними профспілками та політично-партійним керівництвом фабрик.

9. Велика мінливість робітничого складу /флуктуація/.

10. Реклямово-пропагандивне складання й жонглювання статистичними даними про продукцію.

Крім всіх тут, абсолютно правдивих недоліків соціалістичної індустрії СРСР є ще один недолік, моральної натури, який партія свідомо ввела на себе, це фактичне усунення сучасного робітничого світа СРСР від участі в керуванні і контролі фабрик, в яких вони працюють. В час революції та в перших роках після революції основним принципом соціалістичного господарства, поруч удержавлення, була співучасть робітництва в керівництві й контролі виробництва. Зараз робітництво в зовсім від того роду участі в процесі виробництва усунене. Рішальний голос мають директори, члени партії. Опанування керівництва індустрією монополярно партією показує такі цифри:

1.сервня 1929.р. 93% директорів - члени ком.парт
69.4% заступників директ. - члени комуністичної партії.

Між директорами, членами комуністичної партії бо-ло 2.6% з високою освітою, а між директорами без партійними 62%.

Задікавлення робітника виробничими плянами фабрики, в якій працює, поза пляном його бригади є трактоване як шпйонажа, а подання статистичних дат про продукцію уважається державною зрадою.

Вся індустрія СРСР є на ділі державно-капіталістичними підприємствами з державно-капіталістичною структурою, кермована авторитарно партією і Сталіном для закріплення російського імперіалізму.

IV ФІНАНСИ.

Фінанси, це найважливіший, найчудливіший, а за-
разом найменше проглядний для широкого загалу
інструмент всякої політики, а господарської
політики зокрема.

Для закріплення своєї внутрішньої влади та
своїх міжнародніх впливів ССРСР потребував
збройної сили, озброєної засобами власної про-
дукції. Для цього треба було поставити важку
індустрію. Поставлення власної важкої індуст-
рії й постійне удержування великого континген-
ту війська вимагало багато фінансових засобів.
Закордонні позички з огляду на ідеологічні про-
тиворіччя, як і з огляду на політичні цілі ССРСР,
являлися неактуальними. Єдине джерело - це
державний бюджет, спертий на власному народньо-
му доході. Все фінансування соціалістичного го-
сподарства сперлося на нужденному доході широ-
ких мас-спролетаризованих громадян ССРСР.

В устрів приватної власності, розподіл або
мобілізація народнього доходу є складною гос-
подарською і політичною проблемою. Там йде на-
перед політика форсування до якнайвищих меж
суспільного доходу. Щойно на базі доходowego
насищення суспільства виростають самочинно, або
з державної ініціативи фінансово-кредитові ін-
ституції, які допомагають в мобілізації капі-
талу на ту чи на іншу державну ціль.

Деяко зміненю технікою фінансування госпо-
дарства послуговувалися Совети за час від по-
чатку НЕП-у аж до 31.березня 1930.р. Все від
запровадження першої п'ятирічки бачили Совети,
що успішно плянувати господарське життя можна
лише тоді, якщо всі сектори господарського жи-
ття підпадають цьому плануванню. Особливо та-
кий важний сектор народнього господарства, як
фінанси, не сміють ні за що залишитися поза
рамками господарського плану. Тому 30.січня
1930.р. видано закон про кредитову реформу, на
підставі якого дотеперішнє кредитування госпо-

дарства, побудоване на засадах капіталістичного господарства, перестав діяти, а на місце його заводиться фінансування Держбанком, в руках якого централізуються фінанси цілого ССРСР, і без згоди якого не можна перевести жодної виробничої діяльності. Таким чином Держбанк рішає самовладно про долю і призначення цілого народного доходу.

Такий же народний дохід пересічно на одного працюючого в різних країнах є дуже різний. Н.пр. в розрахунку на америк.долар, пересічно за 1925 - 1934 роки в різних країнах був наступний:

1. Болгарія	259
2. ССРСР	320
3. Італія	343
4. Німеччина	646
5. Швеція	653
6. Франція	684
7. Брит. Індії	200
8. Полуд. Африка	276
9. Японія	353
10. Чиле	550
11. Австралія	980
12. Аргентина	1000
13. Голяндія	855
14. Швейцарія	1018
15. Вел. Британія	1069
16. Нова Зеланд.	1202
17. Канада	1337
18. Півн. Америка	1381

На 18 країн ССРСР із своїм пересічним народнім доходом на одного працюючого знаходиться на четвертому місці знизу. Нижчий суспільний дохід має лише господарсько-примітивна Болгарія та колонії Індія і Полуднева Африка. Всі інші перевищують ССРСР два, - три, - а навіть чотирнадцять рази.

Висота народнього доходу на працюючого в ССРСР говорить теж і про життєвий стандарт його громадян. Не оглядаючися на це, реалізатори соціаліст.

тичного господарства порішили на цьому нужденному доході сперти фінансування індустріалізації. В лібералістичній господарській системі народній дохід лишається в розпорядженні громадян або цілого ряду самоврядних установ. Держава мусить уживати цілого ряду різнородних заходів, як: пропаганда добровільної ошадности, заведення примусових обезпечень, спеціальна політика податкова та кредитова, щоб для своїх інвестиційних планів присьднати якнайбільше народнього доходу.

В ССРСР, де на ділі є державно-капіталістична господарська система, мобілізація капіталу лежить цілковито в руках держави. Підприємства всі є державні, ціни й платні є державою регульовані, то держава може з народнього доходу залишати в своїх руках стільки фінансових засобів, скільки задумас. Тому то в такому відносно скорому часі вдалося ССРСР поставити свою індустрію. Тому теж вдасться йому фінансувати неодну закордонну політичну акцію, бо цілий народній дохід практично є в розпорядженні державно-господарської езекутиви. Все це діється з нечуванням у сучасному цивілізованому світі ожебраченням своїх громадян, яке переводиться в першій мірі через побирання високого оборотового податку на продукти споживання. Правда, оборотовий податок вибирається теж і на предмети призначені для продукції, але з тов рівницею, що податок на споживчі продукти і товари масової потреби виказує високі ставки, в той час, коли податок на продукційні засоби вносить 1, 2, 3, а найвище 4%. Цілком зрозуміло, що продукційні засоби, що є виключною власністю держави, не будуть високо оподатковуватися, бо з який фінансовий ефект це творить для держави?

Як оборотовий податок впливає на ціну продуктів споживання наводимо наступний приклад:

При 20% оборот. подат.	підвищується	ціна на	25%
" 40% "	" "	" "	66.7%
" 50% "	" "	" "	подвійно
" 66.7% "	" "	" "	потрійно

При 75% оборот. податку, підвищується ціна поч-
вірно
При 80% " " " ціна п'ять разів
При 90% " " " " десять разів

/За Н. Прокоповичем "Народне господарство Росії під советами", Дзріх, 1944/.

Оборотовий податок в прибутках большевицько-го бюджету творить найвищу позицію. І так: в 1936.р. на 78,71 мільярда рубл приходу, оборотовий податок творить 62,69 мільярдів рубл., то є 79% всього прибутку. В 1937.р. в 98 мільярдів рублів прибутку, 82 мільярди рубл. чинить оборотовий податок, то є 83% всього прибутку.

Пригляньмося ближче, хто заплатив ці величезні суми?

	1936	1937
Сільське господарство	24.1	44.0
Харчева індустрія	27.0	-
решту заплатила легка і важка індустрія.		

Як видно з наведених цифр, на ділі весь тягар фінансування індустріалізації впав на сільське господарство та на споживача.

Скорий ріст прибутків від оборотового податку в першій половині 30-их років був викликаний першою п'ятирічкою, яка вимагала великих інвестицій народного доходу. Для прикладу наводимо, що інвестиції царського уряду Росії в роках 1914/18 вносили ледве 10%. При чому треба взяти під увагу, що це роки війни.

Інвестиції ССР в поодиноких відтинках часу вносили наступно:

Роки 1923-1928	11.1 мільярда рубл.
" 1928-1932	52.5 " "
" 1933-1937	112.5 " "
" 1938-1942	192.0 " "

Ці інвестиції у відношенні до цілості народного доходу спожили небачену досі у фінансовій

політиці жадної держави частину народного доходу.

Таблиця ця нам зображає:

Перший рік п'ятирічки	22.6%	нар. доходу
П'ятий рік	38.6%	" "
1932 рік	26.9%	" "
1937 "	26.4%	" "
1942 "	28.8%	" "

Що фінансування індустрії йшло більше контом громадянства, а головно селянства, доказує нам індекс цін на сільсько-господарські й індустріальні продукти, наведені на жаль тільки по 1928 рік. Ціни за 1913 рік уважаються за 100.

Р і к	сільськ. госп. продук.	Індуст. прод.
1913	100	100
1922/23	88.5	169.0
1923/24	134.2	215.7
1924/25	166.9	172.4
1925/26	171.3	200.9
1926/27	156.6	176.7
1927/28	156.7	187.7

З наведеної таблиці видно, що кошти прожитку, у відношенні до грошової одиниці є високі, то значить, що для задоволення щоденних потреб громадян потребує побільше всього гроша. Гроші однак лишаються в державних банках для фінансування індустрії на базі низької заробітної платні.

Дальше з таблиці видно, що ціни на сільсько-господарські продукти значно лагідніше підвищуються, як на продукти індустрії. Значить, ослаблені в капіталістичному господарстві можливості між цінами на сільсько-господарські продукти і індустріальні повторюються і в соціалістичному господарстві ССРСР. Коли ці можливості в капіталістичному господарстві є вислідом упривілейшованого станови-

ща капіталістів, то в господарстві ССРСР вони є доказом, що господарська політика ССРСР свідомо й доцільно цими ножицями стриже "золоте руно" з сільського господарства і його контом фаворизує індустрію.

Така мобілізація фінансів не була диктована потребами соціалістичного господарства, як такого. Вона була диктована потребами тотально-воєнної господарки ССРСР. Що воно так, а не інакше, вказують цифри бюджету комісаріята оборони останнього десятиріччя:

1931 рік	видано	1.3	міліярда	рублів
1934	"	1.4	"	"
1935	"	8.2	"	"
1937	"	17.5	"	"
1938	"	23.5	"	"
1939	"	40.88	"	"
1940	"	57.07	"	"

Темпо й форма організації сільського господарства, індустрії та фінансів ССРСР, себто стрижня суспільно-економічного устрою ССРСР, не є ніяк проріктовані теорією соціалізму, як неохідні й одяноко-правильні, але дають ще дуже широку скаль інших можливостей. Проріктоване в це одначе імперіялістично-мілітарними цілями російської національної політики, підступно прикриваної червоним серпанком інтерпаціоналізму та соціальної "справедливості".

V. ІСТОРИЧНА БЕЗПЕРЕРВНІСТЬ РОСІЙСЬКОГО ІМПЕРІЯЛІЗМУ.

З прогляненого вище видно, що змагання побудувати соціалістичне народне господарство в ССРСР почате п'ятирічками, підбичовуване стахановщиною, соц.змаганнями, дало у висліді певні, циферно високі досягнення. Змагання в цьому напрямку вождів ССРСР в дечому пригадують єгипетських фараонів. Вони у своїй гігантоманії змагають до небудених фізичних вимірів, до високих

цифр, до історичного зафіксування своєї своєрідної соціалістичної епохи, російського народу і себе, як індивідуума. Не одно в тому виглядає для неросіянина, навіть для ідейного комуніста, неясним, нелогічним, з інтересом власного чи міжнароднього пролетаріату неспівзвучним. Але конкретні досягнення кажуть за себе; вони легалізують ССРСР членом міжнародньої сім'ї народів, комуністичну партію габілітують на провідника власного суспільства. Чи заслужено? В першому розділі було вже підкреслено, що динамічність народів ССРСР не має свого джерела у марксизмі, а тільки у високій вітальності слов'ян, яку запряжено підступно, насильно до марксістського воза.

Друга причина, яка вдержує большевицьку внутрішню й закордонну політику в динамічному напруженні, лежить в постійній дії, в безпереривному, історичному російському імперіалізмові, якого духові є вірна комуністична партія, Політбюро зі Сталіном на чолі.

Комуністична партія повстала, формувалася, зростала на етнографічних російських землях, хоч в ідейному протиставленні до царської Росії, але на великоросійських поняттях. Великоросійські поняття дали політичні та економічні концепції лише з певними формально ліберальними концепціями для неросійських народів, для створення Союзу Советських Соціалістичних Республік. Національні Республіки та сталінська національна політика, це фальшивий тактичний маневр. Міністерство планування, чи господарства, чи оборони в своїй номенклатурі не знає поодиноких національних республік; є тільки "Південь, Схід, Захід, Схід". Один циркуль і одна лінійка, яка по своїх великоросійських масштабах накреслює круги та лінії, орієнтуючися чи на Москву, чи на Свердловськ, чи на Кувнецьк.

Що комуністична партія і Сталін є тільки перемниками російського імперіалізму та вірними виконавцями заповітів Петра I. із зміненням і з модернізованим підходом доказує хоч би той факт,

що для закріплення ССРСР їхня закордонна політика не знайшла жодного нового принципу і в практиці пішла по шляхах територіально-життєвих вимог царської Росії, наслідуючи її цілковито.

Марксистський теоретично-поставлено, як кінцевий етап комуністичного устрою, заперечення держави, а з тим усунення володільчої класи та небезпеки міжнародної агресії. Але це загрози російського імперіалізму не усуває, бо як довго довкруги існують держави, так довго Росія задержить свої державні організаційні форми з усіма внутрішніми соціальними, національними та міжнародно-імперіалістичними небезпеками. Про скору, успішну, кермовану Росією всесвітню революцію, яка по прогнозам Леніна мала бути кінцевим етапом другої світової війни, здається, не може бути мови, а навпаки, зараз іде в світі дуже жива ревізія поглядів як до революційного соціалізму, так і до ССРСР - як партнера міжнародних взаємин. У міжнародних взаєминах змінилася тільки офіційна назва: "Росія" на "ССРСР", - все інше є старе!

Вудова російської імперії, європеїзація російської культури, одним словом творення історії Росії, почався від Івана Грозного, через Петра I., Катерину II., Олександра I., аж по Сталіна - не є всенароднім процесом, не є твором народу, а насильним ділом одних.

Передусім європеїзація, або краще модернізація Росії була ділом індивідуальної впертості одних. Цар Іван Грозний поставив у цьому напрямку перший крок, Петро I. драконськими методами переводив в життя в широкому масштабі. Але не органічний розвиток, не органічна потреба російського народу йшла назустріч європейщині, а політичні аспірації, потреба скріпити міжнародну позицію та створити абсолютну власну силу, трутили Петра I., не по духа Європи, а по новочасну техніку й державницьку практику Європи. Тому то історія Росії, її культури не є систематичним процесом, а скоками, які залишили й даліше залишають прірву між народом та володільчов верством.

Ті самі прикмети, що європеїзація Петра I., має окричаний в СССР "прогрес" Сталіна. Нагальне впровадження здобутків західно-європейської техніки, при повній негачії західно-європейської духовості не в'яже цього процесу органічно з народом, а являє собою тільки інструмент для досягнення за цілями, що не впливають з бажань народу, але з аспірацій і цілей намічених Сталіном та Політбюром. В тому й одна з подібностей Сталіна та Політбюра до петрів, мєншиєвих, патьомкіних й інших.

Механізація сільського господарства, індустріалізація СССР дали в 7 роках потроєння суспільного доходу з розрахунком на одного працюючого, але цим доходом не розпоряджається ні робітники, ні його професійна організація для піднесення добробуту, а цей суспільний дохід є фінансовою базою для фінансування вогнищ світової революції та воєнного потенціалу СССР.

Петро I., заки накреслив шляхи російського імперіалізму, а модернізував наперед державну машину та її фінансову політику. Першою політичною ціллю Петра I. було: Чорне Море. Здобувши Азов 1696 р., хоче його використати, як вихідну базу, щоб опанувати Чорне Море. Катерина II. по політичних заповітах Петра I. прагне спільною акцією азовської й північної флоти, яка об'їхала б Європу, здобути Константинополь і в той спосіб заволодіти Чорним Морем та шляхами до Середземного Моря.

У своїй експансії на Чорне й Середземне Море, Катерина II. насправді кріп царів не здійснила, але під командуванням ваємних англійських морських офіцерів 1770 р. в бов біля Чесми завдав рішального удару турецькому чорноморському флоту, обмежуючи його монополію на становище на Чорному Морі. Договором 1774 р. російський флот може плавати вільно по цілому Чорному Морі, а торговельні кораблі можуть перепливати через протоки у Середземне Море.

1783 р. Катерина II. анексує Крим і Таврив.

Росії безмежні латифундії та гігантні індустрічні підприємства були би власність дуже часто космополітично наставлених російських капіталістів та в великій мірі співвласність закордонних капіталістів, а зуніфікованого диспозиційного російського національно-державного осередка тяжко було б для нього створити, тоді в червоній Росії державний капіталізм володіє неподільно над цілим народним господарством і має один диспозиційний осередок, якого диспозитом є дух Петра I. Зараз Росія переживає або вже пережила верховий пункт свого імперіалістичного розвитку.

Фізичнов силов, що довела червону Росію до цього пункту, є біологічна молодість народів ССРСР. Моральнов силов є твердість і логічність державно-імперіалістичних заповітів Петра I. та універсалістичний криї марксівської теорії. Кінцем російського імперіалізму буде його неугамованість у вимогах, яка - згідно законів смертності суспільних процесів - без допливу нових моральних сил з зовні й помноження власних сил внутрі все допроваджує до к р а х у.

Другов непригодов перспективов для російського імперіалізму на майбутне є тех органічний суспільний процес диференціяції народів Сходу Європи, який почався вже 1917 року, поступає все вперед і не закінчиться до того часу, поки не виборе:

ВОЛД ЛЮДИНІ І ВОЛД НАРОДАМ.

ЦІНА 4. - НМ.